

Nominalitzacions deverbals: distribució formal i semàntica*

Elisenda Bernal i Janet DeCesaris

Universitat Pompeu Fabra. Grup InfoLex. Institut Universitari de Lingüística Aplicada
La Rambla, 30-32. 08002 Barcelona
elisenda.bernal@upf.edu, janet.decesaris@upf.edu

Resum

En aquest article presentem una anàlisi dels sufixos de nominalitzacions deverbals, centrant-nos en els casos en què constitueixen sèries derivatives coradicals, ja que creiem que en la comparació dels diversos elements que en constitueixen una és més fàcil observar els matisos de significat que hi ha entre ells. Amb aquest objectiu, no només tenim en compte les descripcions que d'aquests sufixos proporcionen les gramàtiques tradicionals i els diccionaris, sinó també dades reals procedents de corpus que ajuden a determinar les diferències entre els diversos substantius.

Paraules clau: noms d'acció, sufixos, sèries derivatives.

Resumen

En este artículo presentamos un análisis de los sufijos de nominalizaciones deverbales, centrándonos en los casos en que constituyen series derivativas corradicales, ya que creemos que en la comparación de los diversos elementos que constituyen una es más fácil observar los matices de significado que hay entre ellos. Con este objetivo, no sólo tenemos en cuenta las descripciones que de estos sufijos proporcionan las gramáticas tradicionales y los diccionarios, sino también datos reales procedentes de corpus que ayudan a determinar las diferencias entre los diversos sustantivos.

Palabras clave: nombres de acción, sufijos, series derivativas

Abstract

This paper analyzes suffixes that form nouns from verb stems in Catalan. We concentrate on those cases for which there is more than one derived action noun per verb stem in order to compare the meanings of the derived nouns, to see if the suffixes are synonymous or not. Our analysis takes into account descriptions of word formation found in reference grammars, definitions extracted from dictionaries, and corpus data and points to some tendencies of semantic differentiation amongst derivatives.

Key words: derived action nouns, suffixes, derivational series.

Taula de continguts

1. Introducció	5. Conclusions
2. Els sufixos dels noms d'acció	6. Referències bibliogràfiques
3. Sèries coradicals de nominalitzacions deverbals	7. Annex
4. El paper dels diccionaris	

*Aquest treball s'inscriu en els projectes de recerca BFF2003-07301 i BFF2003-08043, finançats pel Ministerio de Ciencia y Tecnología.

1. Introducció

A l'hora de formar noms d'acció deverbals, tant el català com el castellà disposen d'una gran diversitat de sufixos:¹

-ada ²	<i>fiblada</i>	-dissa	<i>trencadissa</i>
-alla	<i>rialla</i>	-dura	<i>soldadura</i>
-ança	<i>enyorança</i>	-ença	<i>prometença</i>
-atge	<i>aterratge</i>	-ment	<i>aplaudiment</i>
-ció	<i>equivocació</i>	-menta	<i>patimenta</i>
-dera	<i>cruixidera</i>	-or	<i>inflor</i>

Ara bé: no tots aquests sufixos tenen les mateixes probabilitats de crear paraules derivades, sinó que estan sotmeses a restriccions d'indole diversa: per una banda, hi ha sufixos molt més productius que altres (de vegades amb diferències dialectals), i de l'altra, alguns sufixos només poden aparèixer en determinades condicions morfofonològiques o sintàctiques, així com també alguns sufixos tenen aporten un significat d'acció ja matisat (per exemple, el sufix català *-dissa* té el valor associat d'intensitat a *mulladissa*, però el valor de multiplicitat a *aixafadissa*). Tot i que molts d'aquests sufixos no són productius en l'actualitat i els trobem en una quantitat relativament petita de paraules, un radical verbal encara troba un potencial considerable de derivacions possibles per formar un nom d'acció.

Autors com Cabré (1994) o Varela (2003) postulen, davant d'aquest tipus de casos, una especialització en el significat dels sufixos, però el cert és que trobem força exemples de nominalitzacions aparentment sinònimes a partir del mateix verb: *naixença* – *naixement*, *inflació* – *inflament*, *premsada* – *premsatge* – *premsament*, etc., tal com recollim a Bernal (en premsa).

En aquest treball ens proposem de fer una anàlisi d'aquests sufixos, especialment quan apareixen en sèries derivatives, és a dir, quan existeix més d'una nominalització formada sobre el mateix radical verbal. La nostra anàlisi té en compte no només les definicions lexicogràfiques que acaben formant una xarxa circular de remissions en què es perd la precisió lèxica entre els diversos elements derivats, sinó que també es basa en l'observació de dades reals, per tal de determinar les diferències de significat que hi ha entre cadascun d'ells.

¹ Per a una anàlisi dels sufixos dels noms d'acció en castellà, vegeu Almela (1999) i Santiago Lacuesta i Bustos Gisbert (1999), així com també Lázaro Carreter (1971), Bosque (1982), Pena (1995) i Battaner (en premsa), que tracten específicament la competència entre sufixos. Altres llengües, com el francès i l'italià, disposen també de diversos sufixos; per a més detall, vegeu Dubois i Dubois-Charlier (1999) i Grossmann i Rainer (2004), respectivament.

² L'anàlisi del sufix *-ada* és problemàtic per diversos motius: en les paraules derivades amb *-ada* se solen diferenciar significats diferents que s'associen, segons els autors, a sufixos diversos. Així, hi ha un *-ada* que s'adjunta a adjectius i indica qualitat, com a *llarg* – *llargada*; un altre *-ada* s'adjunta clarament a noms per formar col·lectius, com a *castanya* – *castanyada*; hi ha un tercer *-ada*, el més conflictiu, que sembla adjuntar-se tant a noms com a verbs per formar substantius amb el significat d'assoliment (com a *punyal* – *punyalada* o *arribar* – *arribada*), i que coincideix, a més, amb la forma del participi de passat femení. Per a més detall, vegeu Bayà *et al.* (2000).

Els mecanismes de formació de paraula no han atret molta atenció per part de les gramàtiques tradicionals, tot i que Badia (1962) dedica apartats llargs a la derivació i la composició. La majoria de gramàtiques, però, si inclouen aquest apartat, es limiten a llistar els sufixos, classificats per la categoria del derivat que en resulta, amb exemples, i a especificar-ne alguna peculiaritat (Fabra 1956, Institut d'Estudis Catalans 2002):

«El sufix *-atge* s'ha especialitzat en la formació dels noms d'operacions tècniques (*laminatge, buidatge, aterratge*), com també ho han fet les formes femenines de participis nominalitzats dels verbs que es refereixen a aquest tipus d'operacions (*batre* → *batuda*, *esbandir* → *esbandida*, *premsar* → *premsada*, *refondre* → *refosa*, etc.). Hi ha altres sufixos que donen uns matisos característics a l'acció. Aquest és el cas de *-dissa*, que dóna una idea d'intensitat o de continuïtat de l'acció del verb (*córrer* → *corredissa*, *volar* → *voladissa*, *xerrar* → *xerradissa*), i *-era*, que denota desig o ganes d'aquesta acció (*badallar* → *badallera*, *casar-se* → *casera*, *xerrar* → *xerrera*).»

Institut d'Estudis Catalans (2002)

Des de fa poc, els sufixos i els prefixos apareixen repertoriats en alguns diccionaris catalans, amb el seu significat i alguns exemples. Heus aquí uns articles extrets del *Gran diccionari de la llengua catalana* (GDLC), d'Enciclopèdia Catalana.³

-ada 1 Sufix, del llatí *-ata*, que significa: [...] 4 'operació tècnica de'. Ex: *premsada*. 5 'acció de'. Ex: *suada, fiblada*.

-alla 1 Sufix, del llatí *-alia*, que significa: [...] 2 'acció i efecte de'. Ex: *presentalla, rialla, deixalla, acaballes*.

-ança Sufix, del llatí *-antia*, que significa 'acció i efecte de'. Ex: *enyorança, perseverança, lloança, concordança*.

-atge Sufix, del llatí *-aticus*, que significa: [...] 3 'operació tècnica o jurídica de'. Ex: *tintatge, homenatge*. 4 'acció i efecte de'. Ex: *blocatge, comptatge*.

-ció Sufix, del llatí *-tio, -onis*, que significa 'acció i efecte de'. Ex: *qualificació, aprovació*.

-dera Sufix, del llatí *-aria*, que significa 'acció continuada de'. Ex: *cruixidera, bullidera*.

-dissa Sufix, del llatí *-icius* o *-itius, -a*, que significa 'acció intensa o continuada de'. Ex: *xerradissa, escampadissa, trencadissa, corredissa*.

-dura Sufix, del llatí *-ura*, que significa 'acció i efecte de'. Ex: *trencadura, soldadura*.

³ El sufix *-menta* no té entrada en aquest diccionari; el sufix *-or* només hi apareix com a formador de noms de qualitat:

-or Sufix, del llatí *-or, -oris*, que significa 'qualitat de'. Ex: *brillantor, buidor, blancor, verdor, escalfor, abundor, cremor, inflor*.

-ença Sufix, del llatí *-entia*, que significa ‘acció i efecte de’. Ex: *creença*, *prometença*.

-ment 1 Sufix, del llatí *-mentum*, que significa ‘acció i efecte de’. Ex: *acabament*, *aplaudiment*.

Les definicions que ofereix el diccionari són sistemàtiques, però podrien ser molt més completes si, d’una banda, inclogués tots els sufixos, i, de l’altra, si donés més informació sobre el verb al qual s’adjunta cada sufix (si més no, la conjugació) i si inclogués d’alguna manera informació sobre els al·lomorfs: veiem com *-ança* i *-ença* tenen entrades independents, tot i que la vocal tònica del sufix ve determinada per la conjugació a què pertany el verb al qual s’adjunta, i en canvi, els diferents al·lomorfs de *-ció*, *-sió* i *-ssió*, no hi tenen entrada (en canvi, *-ió* sí que en té, tot i que tampoc no se’l relaciona amb el primer). D’altra banda, en cap cas s’indica la possibilitat que dos sufixos comparteixin la mateixa base, com ocorre amb *naixement* i *naixença*, *filtratge* i *filtració*, etc. En definitiva, gran part de la informació imprescindible des del punt de vista lexicològic, com ara la naturalesa morfosintàctica de la base a la qual s’adjunta l’afix, el gènere que imposa en el nom derivat o bé la seva capacitat de generar paraules noves en l’actualitat és absent al diccionari, mentre que la informació etimològica és inclosa sistemàticament, tot i tractant-se d’un diccionari descriptiu de llengua general (i no un diccionari històric).

Com es pot observar en la taula que sintetitzem a continuació, hi ha poques diferències de significat entre els sufixos:

	acció	acció i efecte	operació	acció específica
<i>-ada</i>	✓		✓	
<i>-alla</i>		✓		
<i>-ança</i>		✓		
<i>-atge</i>		✓	✓	
<i>-ció</i>		✓		
<i>-dera</i>				✓
<i>-dissa</i>				✓
<i>-dura</i>		✓		
<i>-ença</i>		✓		
<i>-ment</i>		✓		

Taula 1. Significats documentats al GDLC

Tanmateix, cal fer encara dues precisions a aquesta taula:

- a) Tot i que el sufix *-ada* es defineix com a nom exclusivament d’acció, no és estrany trobar exemples en què també es recull el significat d’efecte:⁴

⁴ A DeCesaris i Bernal (2003) ja vam tractar els problemes gramaticals que comporta la tendència generalitzada en les tradicions lexicogràfiques catalana i espanyola a la inclusió en la mateixa accepció dels descriptors ‘acció’ i ‘efecte’, que constitueixen dos significats diferents amb reflex directe en la morfosintaxi: l’acció d’un verb com *construir*, per exemple, se sol interpretar com un substantiu no comptable i, per tant, poques vegades s’utilitza en plural, mentre que l’efecte se sol interpretar com un substantiu comptable, raó per la qual es manifesta tant en la forma singular com en la plural: a través de l’ús de *construcció* com a efecte ha esdevingut sinònim d’*edifici*.

cremada *f*1 *I* Acció de cremar; 2 l'efecte. [...]

pintada *f*1 *I* Acció de pintar; 2 l'efecte.

plantada *f*1 *I* Acció de plantar; 2 l'efecte.

- b) La distinció entre 'acció' i 'operació' no és del tot efectiva, com ja apunta Badia (1991: 27): "Hom té la impressió que les definicions que parteixen d'«operació» impliquen un treball més o menys industrial, realitzat amb instruments adequats, enfront de les que se centren en l'«acció» que no semblen requerir-ne l'ús. [...] Aquesta impressió, emperò, no sempre correspon a la realitat: si *niquelat* ('operació') és correcte, no deu ésser-ho *pentinat* (que també és definit com a 'operació'); semblantment, si *esgrafiat* suggereix l'ús d'unes eines, no hauria de definir-se com a «acció», sinó com a «operació», cosa que, en canvi, escau a *estucar*."

Quines són, doncs, les característiques d'aquests sufixos? Imposen restriccions d'algun tipus a les seves bases? Tots tenen la mateixa possibilitat a l'hora de formar noves paraules? Certament, hi ha formes que són més productives que altres i també hi ha formes que estan sotmeses a algun tipus de restricció, tal com sintetitzem a continuació.

Pel que fa a les característiques sintacticosemàntiques dels sufixos derivatius, observem que tots s'adjunten tant a verbs transitius com intransitius i, pel que fa a la conjugació, s'observa una certa tendència segons la qual la conjugació del verb condiciona en certa mesura l'elecció del sufix, com afirma Cabré (1994: 47-48): "Així, mentre que el sufix *+ció* rarament és seleccionat per un verb de la segona conjugació, el sufix *+nça* tampoc no ho és per verbs de la tercera, fora de casos excepcionals. Per contra, el sufix *+ment*, que és el més productiu,⁵ no discrimina ni és discriminat per bases de cap tipus de conjugació. [...] El mateix tipus de restricció opera en la selecció de sufixos del tipus *+all*, *+dera*, *+era*, *+dissa*, *+dura*, *+dures*, *+alla*, *+alles*, *+et*, *+atge*, *+or*, els quals només són seleccionats per verbs de la primera conjugació."

Dels sufixos analitzats, alguns d'ells presenten restriccions lexicosemàntiques, en el sentit que la derivació pot requerir un grau d'especialització lèxica que exigeixi uns afixos determinats: és el cas dels sufixos *-dera*, *-dissa*, d'una banda, que designen una acció continuada, sovint amb el valor afegit de multiplicitat o intensitat (*cruixidera*, *trencadissa*)⁶, del sufix *-atge*, utilitzat especialment en lèxic tècnic, o fins i tot *-menta*, que afegeix una restricció de registre, per tal com els derivats amb *-menta* són propis de registres exclusivament informals.

Cal destacar també que en alguns casos trobem restriccions de tipus morfològic d'incompatibilitat de sufixos: en els verbs prèviament derivats per mitjà dels sufixos *-ejar*, *-ificar* i *-itzar* la seva nominalització ulterior a través d'un sufix està condicionada: el sufix *-ejar* nominalitza amb *-ment*, i *-ificar* i *-itzar* només ho fan amb el sufix *-ció*, tal com recollim a la taula següent:⁷

⁵ Més endavant comentarem la projecció de cada sufix a l'hora de formar noves paraules.

⁶ Fem notar també com molts dels substantius derivats amb aquests sufixos designen sorolls (*brunzidera*, *xiuladissa*) o crits d'animals (*bramadissa*, *piuladissa*), fet que potser afavoreix que siguin percebuts com a sufixos pertanyents a un registre familiar.

⁷ Totes les dades que presentem han estat exretetes de l'*Hiperdiccionari* d'Enciclopèdia Catalana. El corpus d'anàlisi està format per 492 substantius, i no és tan exhaustiu com voldríem: la cerca automàtica de substantius la definició dels quals conté la paraula *acció* o *operació* exclou, òbviament, aquelles paraules que estan definides per remissió, tot i que hem completat algunes sèries a partir del nostre propi coneixement. Això no obstant, es pot considerar la mostra prou suficientment representativa.

	-ment	-ció
<i>-ejar</i> ⁸	34	–
<i>-ificar</i> ⁹	3	252
<i>-itzar</i> ¹⁰	–	396

Taula 2. Combinacions de sufixos

Anàlogament, en el cas de verbs derivats per prefixació, sembla que la presència dels prefixos determina també el sufix amb què nominalitzarà el verb: els verbs formats amb els prefixos *a-* i *en-* prenen el sufix *-ment* i queda bloquejada l'opció del sufix *-ció*:

<i>abaratir</i>	<i>abaratiment</i>	(i no * <i>abaratició</i>)
<i>afluixar</i>	<i>afluixament</i>	(i no * <i>afluixació</i>)
<i>enamorar</i>	<i>enamoramment</i>	(i no * <i>enamoració</i>)
<i>encegar</i>	<i>encegament</i>	(i no * <i>encegació</i>)

En canvi, sí que és compatible amb el sufix *-ada*:

<i>afluixar</i>	<i>afluixament</i>	<i>afluixada</i>
<i>emblanquinar</i>	<i>emblanquinament</i>	<i>emblanquinada</i>
<i>enfonsar</i>	<i>enfonsament</i>	<i>enfonsada</i>

Ateses aquestes observacions, els sufixos menys marcats i, per consegüent, més combinables, serien *-alla*, *-ada*, *-nça*, *-ció*, *-dura* i *-ment*. Presenten, però, diferències quant a la productivitat: si ens fixem en el nombre de derivats amb cada sufix recollits al diccionari, veiem com s'estableixen clarament dos grups:

sufix	derivats
<i>-ada</i>	464
<i>-alla</i>	7
<i>-nça</i>	41
<i>-atge</i>	105
<i>-ció</i>	1646
<i>-dera</i>	6
<i>-dissa</i>	14
<i>-dura</i>	25
<i>-ment</i>	1373
<i>-menta</i>	3

Taula 3. Nombre de derivats a l'*Hiperdiccionari*

⁸ Cal especificar que amb *-ejar* també es combina, puntualment, el sufix *-ada* (*netejada*, *sacsejada*) i, de manera molt més puntual, i sense que n'haguem pogut documentar l'ús, amb *-atge* (amb només dos exemples: *granejatge*, *sorrejatge*).

⁹ Els tres noms amb el sufix *-ment* que provenen de verbs amb el sufix *-ificar* són *glorificament* (amb la marca *ant*), *purificament* i *significament*, que interpretem com a casos totalment residuals sense cap mena d'incidència, per tal com ni tan sols apareixen en el CTILC.

¹⁰ A més de *-ció*, els verbs amb *-itzar* també prenen, molt esporàdicament, el sufix *-atge* (*cotonitzatge*, *merceritzatge*), tal com ja vam presentar a Bernal (2003).

En un dels extrems, s'hi situen clarament els sufixos *-ció* i *-ment*, seguits a distància per *-ada* i *-atge*, i en l'altre extrem, la resta. Si hi afegim les dades extretes de l'Observatori de Neologia, veurem com aquesta tendència es confirma:¹¹

sufix	derivats	neologismes
<i>-ada</i>	464	23
<i>-alla</i>	7	–
<i>-nça</i>	41	1
<i>-atge</i>	105	21
<i>-ció</i>	1807	419
<i>-dera</i>	6	3
<i>-dissa</i>	14	–
<i>-dura</i>	25	2
<i>-ment</i>	1373	179
<i>-menta</i>	3	–

Taula 4. Nombre de derivats i de neologismes

Aquestes observacions sobre les tendències d'uns i altres no exclouen, tanmateix, que apareguin parelles (i amb menys freqüència, trios i fins i tot un quartet) de derivats sobre el mateix verb, sinó que trobem pràcticament totes les combinacions possibles, tal com reflectim a la taula següent, en què apareixen 20 combinacions de sèries derivatives diferents:

elements	sufixos	casos	exemple
4	<i>ada – dissa – dura – ment</i>	1	<i>picada – picadissa – picadura – picament</i>
3	<i>ada – atge – ment</i>	4	<i>premsada – premsatge – premsament</i>
	<i>ada – ció – ment</i>	1	<i>negada – negació – negament</i>
	<i>ada – dissa – ment</i>	3	<i>trencada – trencadissa – trencament</i>
	<i>atge – ció – ment</i>	1	<i>refinatge – refinació – refinament</i>
2	<i>ada – atge</i>	2	<i>allisada – allisatge</i>
	<i>ada – ció</i>	3	<i>durada – duració</i>
	<i>ada – dissa</i>	2	<i>bordada – bordadissa</i>
	<i>ada – dura</i>	5	<i>anada – anadura</i>
	<i>ada – ment</i>	29	<i>afusellada – afusellament</i>
	<i>atge – ció</i>	1	<i>cimentatge – cimentació</i>
	<i>atge – dura</i>	1	<i>obratge – obradura</i>
	<i>atge – ment</i>	1	<i>aterratge – aterrament</i>
	<i>ció – dera</i>	1	<i>bulliciό – bullidera</i>
	<i>ció – dura</i>	1	<i>velació – veladura</i>
	<i>ció – ment</i>	30	<i>prestació – prestament</i>
	<i>ció – nça</i>	2	<i>partença – partició</i>
	<i>dissa – ment</i>	1	<i>matança – matadissa</i>
	<i>dura – ment</i>	1	<i>saladura – salament</i>
	<i>ment – nça</i>	5	<i>naixença – naixement</i>

Taula 5. Sèries derivatives sufixades

¹¹ Les dades que presentem són el nombre de neologismes nous, sense repeticions al llarg dels anys. No en valorem aquí la seva pertinència, sinó que només hem comprovat que realment es tracti de neologismes formats per sufixació i que designin un nom d'acció format sobre una base verbal.

En la taula 5 destaquen una altra vegada els sufixos *-ada*, *-ció* i *-ment*, que comparteixen sovint la mateixa base. En la parella derivativa amb *-ada* i *-ment*, el derivat en *-ment* sol tenir un to neutre, mentre que el derivat en *-ada* aporta un matis més intensiu (vegeu López del Castillo 2002), com a *degollada* – *degollament*, *afusellada* – *afusellament*, que l’acosten al registre més informal.

En canvi, en la parella derivativa formada pels sufixos *-ció* i *-ment* ens trobem casos parcialment sinònims, diferenciats en l’ús, ja sigui per l’especialització en una àrea temàtica d’un dels dos elements, com a *rendició* (neutra) – *rendiment* (economia), *perversió* (psicologia) – *pervertiment* (neutra), ja sigui perquè tots dos especialitzen els seus usos, com a *salvació* (religió) – *salvament* (esports).

Els diversos elements que formen part d’una sèrie derivativa sufixada tendeixen, doncs, a diferenciar-se entre si. En general, observem tres tipus de motius que justifiquen l’existència d’aquestes sèries derivatives sufixades:

- a) de tipus cronològic, i.e. alguna de les dues formes ha caigut actualment en desús i en queda el testimoni lexicogràfic (algunes vegades indicat amb les marques *ant* ‘antic’ o *obs* ‘obsolet’), com ocorre amb *bullició* (marcat amb *ant*) i *bullidera*.
- b) d’especialització semàntica o pragmàtica de les diverses formes que integren una sèrie, com succeeix amb els sufixos *-dissa*, *-dera*, o en casos com *pronunciació* (acció d’efecte de *pronunciar*) i *pronunciament* (en dret, acció de pronunciar una sentència);
- c) de selecció semàntica del verb de base: una de les formes de la sèrie pren una accepció determinada del verb, com ocorre amb els derivats de *refinar*:

v tr 1 I INDUST TECNOL Fer més fi (un producte natural o industrial) millorant-ne l’aspecte o la qualitat, blanquejant-lo, suprimint-ne l’olor desagradable, llevant-ne les impureses, etc. *Refinar el sucre, l’oli. Refinar l’olor, l’argent.* *2 PETROL* Fer la destil·lació fraccionada (del petroli). *2 fig* Fer més delicat, més subtil quelcom, llevar-ne tot allò que pot tenir de groller, de vulgar, d’inelegant; polir. *Refinar les maneres, el llenguatge, l’estil. Refinar el gust.*

Hi ha tres substantius deverbals documentats d’aquest verb: *refinació*, *refinatge* i *refinament*. Tot i que en les definicions respectives sembla que hi hagi cert solapament entre significats, el cert és que, atenent dades del *Corpus Textual Informatitzat de la Llengua Catalana* (CTILC) de l’Institut d’Estudis Catalans, veiem com hi ha un repartiment d’accepcions seguint una alternança entre el significat propi, l’especialitzat i el figurat: *refinació* es reserva per a productes com la farina i la sal, *refinatge* per al petroli i *refinament* pren el sentit figurat del verb.

Podem concloure, doncs, que es poden establir, pel que fa a la seva productivitat, tres grups de sufixos de noms d’acció de verbal, atenent els elements següents:¹²

- a) registre o camp d’aplicació;
- b) tipus de bases;
- c) significat del derivat;

¹² Aquesta classificació s’inspira en el treball de Prčić (2005), en què aplica estableix una sèrie de paràmetres per a la descripció de les formes prefixades.

- d) freqüència del sufix en el corpus lexicogràfic;
- e) projecció del sufix en el corpus neològic.

En el primer grup, que podem anomenar de sufixos molt productius, trobem *-ció* i *-ment*. El sufix *-ció* destaca clarament, per tal com esdevé el sufix per formar noms d'acció més productiu, així com també és el menys marcat, per tal com combina amb un espectre més ampli de bases verbals (tant derivades prèviament per sufixació com no derivades, de qualsevol conjugació, encara que amb preferència pels verbs de la primera i la tercera), i per tal com no presenta restriccions d'àmbit d'especialitat o registre.

En el segon grup, se situen els sufixos productius que presenten connotacions afegides, com és el cas d'*-ada* i *-atge*, que tenen una disponibilitat relativament alta a l'hora de formar derivats nous, mentre que en el tercer grup s'inclouen els sufixos poc productius, ja siguin de significat general (*-alla*, *-dura*, *-nça*) o especialitzat (*-dera*, *-dissa*, *-menta*).

3. Sèries derivatives coradicals de nominalitzacions deverbals

Fins ara hem parlat només de sufixos, però el català disposa d'altres recursos a l'hora de formar noms d'acció deverbals: la conversió¹³ i la lexicalització¹⁴ de formes de participi de passat (i en algun cas, d'infinitius), de manera que es creen sèries derivatives molt més complexes, com *enyor – enyorança – enyorament* o *traïció – traïment – traïda*, per exemple. Així, s'amplia el corpus d'anàlisi fins arribar a les 211 sèries derivatives:

	combinacions diferents	nre. sèries	%
2 elements	45	169	80,09
3 elements	22	37	17,54
4 elements	5	5	2,37
total	72	211	100

Taula 6. Total de sèries derivatives

Això no obstant, de cada combinació tenim, en la major part de casos (61,43%), només una sèrie derivativa, cosa que no permet fer gaires generalitzacions. A tall d'exemple, de la combinació *-atge* i *-dura*, només s'ha pogut documentar la parella *soldatge* i *soldadura*. Si ens centrem en les combinacions més freqüents, obtenim la següent taula:

¹³ El fenomen de la conversió rep diversos noms, segons els autors i els enfocaments que es prenen (*habilitació*, *hipòstasi*, *derivació regressiva*, *derivació immediata*, *derivació zero*), així com també hi ha autors que classifiquen les terminacions *-ar* i *-ir* com a sufixos verbalitzadors, ja sigui des del punt de vista de la gramàtica tradicional (Marvà (1968)), com des d'anàlisi més teòriques (Mascaró (1986), Varela (1990)). En aquest treball, entenem conversió com el procés per mitjà del qual, sense recórrer ni a l'addició de formants a un radical ni a la combinació d'elements morfològics o lèxics es pot formar una nova paraula de categoria diferent a la del radical del qual parteix, amb restriccions quant a la classe gramatical de les bases i a la dels resultats: només és possible crear verbs a partir de noms (*sal – salar*) i d'adjectius (*alegre – alegrar*) i noms a partir de verbs (*reptar – rept*). Consulteu Rull (1998), Pena (1999) i Almela (1999), entre d'altres, per a una revisió més exhaustiva d'aquest procés de formació de paraules.

¹⁴ Entenem la lexicalització d'aquestes formes flexives com el pas previ a la recategorització com a pas previ a la conversió, com a Cabré (1994).

sèrie	nre.	exemples
<i>ció – ment</i>	30	<i>anivellació – anivellament</i> <i>conversió – convertiment</i>
<i>ada – ment</i>	29	<i>retallada – retallament</i> <i>afusellada – afusellament</i>
conv. masc. – <i>ment</i>	17	<i>plany – planyiment</i> <i>redreç – redreçament</i>
conv. fem. – <i>ció</i>	15	<i>denúncia – denunciació</i> <i>reforma – reformació</i>
conv. fem – <i>ada – ment</i>	6	<i>baixa – baixada – baixament</i> <i>sega – segada – segament</i>
conv. masc. – <i>ció</i>	5	<i>retrocés – retrocessió</i> <i>salut – salutació</i>
<i>ada – dura</i>	5	<i>reblada – rebladura</i> <i>esmaltada – esmaltadura</i>
<i>ença – ment</i>	5	<i>creixença – creixement</i> <i>naixença – naixement</i>
<i>ment – lexicalització</i>	5	<i>rostiment – rostida</i> <i>rompiment – rompuda</i>

Taula 7. Sèries derivatives més freqüents

En l'apartat anterior ja hem comentat les sèries derivatives formades exclusivament per sufixació, raó per la qual ens centrarem ara en l'efecte que produeix que en les sèries derivatives apareguin substantius formats per conversió.¹⁵

La conversió és un recurs més per formar paraules, tot i que de productivitat molt més reduïda que la derivació (i més si ho comparem amb llengües com l'anglès, per exemple)¹⁶. Encara és més evident en el cas concret que estudiem: si mirem les dades de l'Observatori de Neologia, dels 306 neologismes registrats classificats com a formats per conversió, no n'hi ha cap de nom d'acció procedent de verb.¹⁷ Tanmateix, com diu Badia (1991: 34), es tracta d'un procés genuí en català:

Una petita reflexió sobre les dades aplegades i comentades fins ací il·lustra la tendència del català dels nostres dies a incrementar i desenvolupar els noms postverbals d'acció, a base del participi (masculí o femení) del verb en qüestió, tant si aquests noms coincideixen amb llurs paral·lels castellans com si no hi tenen res a veure.

A la taula veiem com en la zona central apareixen dos grups diferenciats amb força sèries cadascun, integrats precisament pels dos sufixos més productius: *-ment* i *-ció*, seguits a distància per una sèrie derivativa de tres elements (dos sufixos —*ada* i *-ment*— i un

¹⁵ En els substantius formats per conversió, hem comptabilitzat per separat els masculins i els femenins, per tal com en alguns casos, trobem en la mateixa sèrie la doble opció (*ajut – ajuda*), i ens semblava interessant mantenir-los aïllats per tal de poder recuperar aquesta informació.

¹⁶ Vegeu, per exemple, Aitchison (1989), o Cannon (1985: 430), que sosté que “it [= conversion] is usually impossible in languages with grammatical genders, declensions or conjugations.”

¹⁷ En la major part de casos es tracta de conversions d'adjectiu a substantiu, del tipus *blaugrana*, *discogràfica*, *geganter*, *imaginari*, etc.

substantiu femení format per conversió).¹⁸ Cal fer notar que la tendència marcada és que aquest tipus de sèries derivatives comparteixin el gènere: de manera preferent, els substantius formats amb *-ment* alternen amb substantius convertits masculins, mentre que el sufix *-ció* ho fa amb substantius convertits femenins, amb algunes excepcions.¹⁹

En el cas de les parelles masculines, observem una tendència de repartiment de significats: el substantiu format per conversió sembla tenir una interpretació més resultativa que no pas el substantiu derivat amb el sufix *-ment*, que es reservaria la interpretació d'acció, com podem veure en els exemples següents, extrets del CTILC:

Quan vaig haver entès que estàvem sols com un ramat sense pastor, potser amb el llop a l'aguait, em va agafar un gran abandó i tot el que m'oprimia el cor era que no em sentia amb forces per fer de mare. (Maria Barbal, *Pedra de tartera*, 1985)

La revolta de París, amb l'abandonament dels afers de Catalunya, es convertia en la millor aliada militar de Felip IV [...]. (Eva Puig, *La Guerra dels Segadors*, 1966)

Quan van caure les muralles que, davallant de la costa de Sant Martí i pel portal de Boters, anaven a parar al Baluard de Sant Antoni, la mateixa runa dels enderrocs fou utilitzada per a reomplir els glacis i valls del seu traçat [...]. (Joseph Lladonosa, *La ciutat de Lleida*, I, 1955)

L'any 1858, la pressió demogràfica força l'enderrocament de les muralles de la ciutat de Barcelona, límits testimonials d'una vila medieval esquifida i anacrònica. (Enric Satué, *Un museu al carrer*, 1984)

En d'altres casos, però, es produeix una prioritització d'un dels dos substantius, que sol ser el format per conversió, com podem veure amb les dades de freqüència del CTILC.²⁰

	L	NL	total
atac	758	1379	2137
atacament	---	---	---
conhort	289	89	378
conhortament	6	3	9
oblit	818	443	1261
oblidament	3	---	3
plany	638	181	819
planyiment	1	1	2
registre	230	1415	1645
registrament	---	---	---
tast	100	58	158
tastament	1	---	1

Taula 8. Freqüències del CTILC

¹⁸ A l'annex es pot veure com els substantius formats per conversió alternen pràcticament amb tots els sufixos (*-ada*, *-atge*, *-dissa*, *-nça*, i fins i tot amb altres sufixos molt més residuals, com *-eig* i *-eria*).

¹⁹ Són els casos següents:

- conv. fem. – *ment*: *fracció* – *fraccionament*, *paga* – *pagament*, *pitjora* – *pitjorament*, *prea* – *preament*;
- conv. masc. – *ció*: *raciocini* – *raciocinació*, *repudi* – *repudiació*, *retrocés* – *retrocessió*, *sacrifici* – *sacrificació*, *salut* – *salutació*.

²⁰ A la taula, L es refereix al subcorpus literari i NL, al no literari.

Aquesta tendència de prioritzar el substantiu format per conversió és generalitzat en el cas de les sèries amb substantius femenins, on la diferència és més que notable:²¹

	L	NL	total
consulta	211	551	762
consultació	4	3	7
denúncia	149	284	433
denunciació	---	---	---
pròrroga	15	60	75
prorrogació	---	3	3
protesta	558	1003	1561
protestació	---	---	---
venda	334	2622	2956
vendició	---	---	---

Taula 9. Freqüències del CTILC

Sembla, doncs, que en les sèries en què intervé la conversió, el substantiu format per mitjà d'aquest procés s'apropia, quasi en exclusiva, del significat d'acció en detriment dels sufixos que hi puguin intervenir.

Finalment, fem un breu esment a les formes lexicalitzades que coapareixen amb el sufix *-ment*: en les cinc parelles, s'esdevé una especialització del significat, tal com assenyalam a continuació:

<i>aclariment</i>	significat figurat
<i>aclarida</i>	significat propi
<i>rebatiment</i>	significat propi i especialitzat (geometria)
<i>rebatuda</i>	significat intensiu
<i>rompiment</i>	significat propi
<i>rompuda</i>	significat especialitzat (agricultura)

Un cas a part és el dels substantius *oïment* i *oïda*, pràcticament en desús: *oïment* té només cinc ocurrències al CTILC i *oïda*, amb el significat d'acció, cap.

4. El paper dels diccionaris

Amb tot el que hem exposat fins ara s'evidencia clarament que les definicions del diccionari són massa generals: en el corpus que hem constituït, les remissions d'unes formes a unes altres són constants, sense explicitar-ne les diferències, fins i tot quan són òbvies. Si el diccionari ha de reflectir la competència lèxica d'un parlant mitjanament culte, i també el coneixement que aquest parlant té del món, i si ha de fer-ho fidelment, com diu Alsina (2000), "no pot descriure cada lexema de manera independent, sense tenir en compte els

²¹ Cal esmentar que en el cas format sobre el verb *fabricar* és diferent: la forma *fàbrica* apareix en 4.155 contextos, però en cap dels cinquanta contextos que el portal permet visualitzar no hem trobat cap altre significat que el d'edifici'.

altres: el lèxic d'una llengua no està compost per un seguit d'unitats aïllades, sinó que forma un conjunt d'elements connectats entre si.”

Fixem-nos en els parells derivatius següents formats respectivament sobre els verbs *cessar*, *guarir*, *inflar* i *penetrar* per mitjà dels sufixos *-ció* i *-ment*:

cessació *f* Acció de cessar; l'efecte.
cessament *m* Cessació.

guarició *f* Guariment.
guariment *m* Acció de guarir o guarir-se, l'efecte.

inflació *f* Inflament.
inflament *m* Acció d'inflar o inflar-se; l'efecte.

penetració *f* Acció de penetrar; l'efecte.
penetrament *m* Penetració.

En altres casos, s'insisteix en la pròpia definició en la igualtat de significat:

perforació *f* Acció de perforar; l'efecte.
perforament *m* Acció de perforar; perforació.

guia *f* Acció de guiar.
guiament *m* Acció de guiar, guia.
guiatge *m* Acció de guiar; l'efecte.

Si ampliem els casos a sèries derivatives de tres elements, veiem com la circularitat augmenta:

premsada *f* Acció de premsar; l'efecte.
premsament *m* Acció de premsar.
premsatge *m* Acció de premsar; l'efecte

promesa *f* Acció de prometre, prometiment, prometença.
prometença *f* Acció de prometre, promesa.
prometiment *m* Acció de prometre, promesa, prometença.

O amb una sèrie de quatre elements, en què tots els substantius es defineixen igual, excepte en el cas de *palpació* que té, a més, una accepció especialitzada.

palp *m* Acció de palpar. [...]
palpada *f* Acció de palpar.
palpació *f* **1** Acció de palpar. **2** DIAG Mètode d'exploració tàctil i diagnòstic que consisteix a aplicar els dits o la cara anterior de la mà sobre una superfície corporal per tal d'apreciar determinades qualitats dels òrgans subjacents o bé per a descobrir tumoracions o altres irregularitats.
palpament *m* Acció de palpar.

Des del punt de vista de la tècnica lexicogràfica, totes aquestes definicions resulten inadequades per ser circulars: la consulta al diccionari no resol, en absolut, el problema de discriminar entre *guia*, *guiament* i *guiatge*. Les dades d'ús del CTILC, un cop més, informen i confirmen les diferències que hi ha entre ells:

	L	NL	total	observacions
cessació	7	57	64	cessació del moviment, de l'escàndol, de les fatigues, etc.
cessament	1	27	28	'extinció d'una relació laboral'
guarició	15	89	104	El TermCat estableix com a terme preferent <i>guarició</i> .
guariment	44	126	170	
inflació	35	398	433	283 contextos NL (71,1%) pertanyen a l'àrea d'economia
inflament	6	29	35	'augment del volum'
penetració	154	492	646	
penetrament	---	---	---	
perforació	10	142	152	
perforament	---	---	---	
premsada	7	9	16	El TermCat defineix <i>premsatge</i> com l'efecte de premsar i en dona tres sin. compl.: <i>premsada</i> , <i>premsament</i> i <i>premsat</i> (20).
premsament	---	---	---	
premsatge	---	---	---	
promesa	1.159	832	1.991	
prometença	196	131	327	
prometiment	1	---	1	
guia	259*	707*	966*	Les dades numèriques pel que fa a <i>guia</i> són només orientatives, ja que al CTILC no es distingeix el significat d'acció del de llibre.
guiament	---	2	2	
guiatge	126	184	310	
palp	38	14	52	Tot i que apareixen força contextos, pertanyen tots a les acc. 2 ('sentit del tacte') i 3 ('apèndix mòbil d'alguns animals'), i no al significat de nom d'acció.
palpació	---	86	86	Tots els contextos pertanyen a l'àrea de ciències aplicades (medicina).
palpada	2	---	2	
palpament	1	---	1	

Taula 10. Freqüències del CTILC

No disposem aquí de prou espai per presentar una anàlisi detallada de cadascuna d'aquestes sèries, però volem destacar els punts següents:

- No totes les formes incloses al diccionari tenen una freqüència d'ús suficientment alta com per merèixer article al diccionari i algunes, com ara *penetrament* i *perforament*, no són presents al corpus, la qual cosa hauria de cridar l'atenció de l'equip de lexicògrafs.²²
- En el cas de *cessació* i *cessament*, sembla que *cessament* ha adquirit un matís de significat relacionat amb l'àrea temàtica en què s'utilitza (un context laboral). Aquesta

²² No volem dir que, pel fet que es tracti d'una forma obsoleta, s'hagi d'eliminar del diccionari, però sí que mereix un tractament diferent.

informació hauria de formar part de la definició. Un cas semblant és el d'*inflació*, mot utilitzat en l'àrea temàtica de l'economia.

- S'hauria d'estudiar més detalladament el cas de *promesa* i *prometença*, per veure si hi ha una diferència dialectal o simplement són sinònims.

5. Conclusions

A partir de l'anàlisi de dades extretes d'uns diccionaris generals de llengua i del CTILC, hem pogut observar que la formació de noms derivats de verbs crea sovint sèries derivatives. La tendència general és de tenir sèries derivatives de dos elements, tant si es tracta de dos noms ambdós formats mitjançant la sufixació com si es tracta d'un nom format mitjançant la sufixació i l'altre, a través de la conversió. Les sèries de tres i, en un grau molt menor, quatre derivats nominals existeixen i tenen certa presència als diccionaris de llengua general.

Els significats dels noms derivats de verbs són molt pròxims, evidentment, i per aquest motiu, des d'una perspectiva funcional una raó per mantenir totes les formes és la diferenciació semàntica. Aquesta tendència es confirma amb l'anàlisi de dades de corpus, on, en alguns casos, s'observa una diferenciació atribuïble a l'ús en un determinat àmbit temàtic, com ara ocorre amb el sufix *-atge*, que, quan apareix en una sèrie derivativa, el significat del derivat pertany generalment a alguna àrea especialitzada. Aquesta informació hauria d'incloure's als articles de les paraules derivades, perquè l'ús en un àmbit temàtic determinat diferencia aquest derivat dels altres.

Ha quedat palès que els diccionaris generals de llengua catalana no resolen satisfactòriament els matisos semàntics aportats per la morfologia derivativa. Cal que, d'una banda, les entrades dels afixos siguin afinades i completes, que incorporin informació sobre la seva combinabilitat, productivitat i significat i àmbit d'aplicació. De l'altra, cal una representació morfològica que permeti diferenciar clarament els derivats de significat composicional (*trencament*), d'aquells que no ho són (*tradició*), o dels que tenen un significat lexicalitzat (*signatura*).

Creiem, en definitiva, que la relació entre morfologia derivativa i la seva representació lexicogràfica no està exempta de dificultats, i calen investigacions concretes i rigoroses que ajudin a organitzar aspectes lèxics com el que hem presentat en aquest treball.

6. Referències bibliogràfiques

Aitchison, J. (1989). *Words in the Mind. An Introduction to the Mental Lexicon*. Oxford: Blackwell.

Almela, R. (1999). *Procedimientos de formación de palabras en español*. Barcelona: Ariel.

Alsina, V. (2000). "Semàntica lèxica i lexicografia: definicions d'adjectius antònims". Dins Englebort, A., M. Pierrard, L. Rosier i D. Van Raemdonck, D., ed., *Actes du XXIIe Congrès international de Linguistique et Philologie romanes. Bruxelles, 23-29 juillet 1998*. Vol. 4: *Des mots aux dictionnaires*. Tübingen: Max Niemeyer Verlag, p. 51-58

Badia i Margarit, A. M. (1962). *Gramática catalana*. Madrid: Gredos.

Badia i Margarit, A. M. (1991). “Els *nomina actionis* dins el *Diccionari general* de Pompeu Fabra”. Dins *Homenatge a Josep Roca-Pons*. Barcelona: Publicacions de l’Abadia de Montserrat, p. 23-42.

Battaner, P. (en premsa). “Dos casos de definiciones morfológicas en los diccionarios». *Palabra, norma, discurso (En memoria de Fernando Lázaro Carreter)*. Salamanca: Ediciones Universidad de Salamanca.

Bayà, M. R.; Bernal, E.; Cabré, M. T.; DeCesaris, J.; Solé, X. (2000). «La sufixació nominal amb *-ada* en català». Dins Englebert, A., M. Pierrard, L. Rosier i D. Van Raemdonck, D., ed., *Actes du XXIIe Congrès international de Linguistique et Philologie romanes. Bruxelles, 23-29 juillet 1998*. Vol. 4: *Des mots aux dictionnaires*. Tübingen: Max Niemeyer Verlag, p. 85-91.

Bernal, E. (2003). “Morfología y diccionario. Lagunas léxicas y lagunas lexicográficas en los sustantivos deverbales del sufijo *-itzar* del catalán”. Dins Bisetto, A., C. Iacobini i A. M. Thornton, ed., *Scritti di morfologia in onore di Sergio Scalise in occasione del suo 60° compleanno*. [Cesena:] Caissa Italia, p. 13-28.

Bernal, E. (en premsa). “Diccionario y gramática: propuestas para un diccionario digital”. Apareixerà a les actes del I Congreso Internacional de Lexicografía Hispánica. A Coruña, setembre de 2004.

Bosque, I. (1982). “Mas allá de la lexicalización”. *Boletín de la Real Academia Española* LXII, 225, p. 103-158.

Cabré, M. T. (1994). *A l’entorn de la paraula*. València: Publicacions de la Universitat de València.

Cannon, G. (1985). “Functional Shift in English”. *Linguistics* 23, p. 411-431.

DeCesaris, J.; Bernal, E. (2003). “La gramática de los nombres de materia en los diccionarios”. Dins Wotjak, G. i J. Cuartero Otal, ed., *Entre semántica léxica, teoría del léxico y sintaxis*. Frankfurt: Peter Lang, p. 453-465.

Dubois, J.; Dubois-Charlier, F. (1999). *La dérivation suffixale en français*. París: Nathan.

[CTILC]. *Corpus textual informatitzat de la llengua catalana* [en línia]. Barcelona: Institut d’Estudis Catalans. <http://pdl.iecat.net> [data de consulta: 15 d’octubre de 2005]

[GDLC]. *Gran diccionari de la llengua catalana*. Barcelona: Enciclopèdia Catalana, 1998.

Grossmann, M.; Rainer, F. (coord.) (2004). *La formazione delle parole in italiano*. Tübingen: Niemeyer.

[*Hiperdiccionari*]. *Hiperdiccionari català – castellà – anglès*. Barcelona: Enciclopèdia Catalana, 1993.

Institut d’Estudis Catalans (2002): *Gramàtica de la llengua catalana* (en línia). Barcelona: Institut d’Estudis Catalans. Versió provisional.

<http://www.iecat.net/institucio/seccions/Filologica/gramatica/default.asp>. [Consulta: 15 de setembre de 2005]

Lázaro Carreter, F. (1980). “Transformaciones nominales y diccionario”. Dins *Estudios de lingüística*. Barcelona: Crítica, p. 73-81.

López del Castillo, L. (2002). *Diccionari de formació de paraules*. Barcelona: Edicions 62.

Marvà, J. (1968). *Curs superior de gramàtica catalana*. Barcelona: Barcino.

Mascaró, J. (1986). *Morfologia*. Barcelona: Enciclopèdia Catalana.

Observatori de Neologia (1992-2004). *Banc de dades de l'Observatori de Neologia en línia*. Barcelona: Institut Universitari de Lingüística Aplicada – Universitat Pompeu Fabra. <http://bobneo.iula.upf.edu/> [Consulta: 2 d'octubre de 2005]

Pena, J. (1995). “Formación de palabras, gramática y diccionario”. *Revista de lexicografía* 1, p. 163-180.

Pena, J. (1999). “Partes de la morfología. Las unidades del análisis morfológico”. Dins Bosque, I. i V. Demonte, dir., *Gramática descriptiva de la lengua española*. Madrid: Gredos. vol. 3, p. 4305-4366.

Prčić, T. (2005). “Prefixes vs. Initial Combining Forms in English: A Lexicographic Perspective”. *International Journal of Lexicography* 18 (3), p. 313-334.

Rull, X. (1998). *La conversió: aspectes teòrics i descripció*. Tarragona: Universitat Rovira i Virgili. Tesi de llicenciatura

Santiago Lacuesta, R.; Bustos Gisbert, E. (1999). “La derivación nominal”. Dins Bosque, I. i V. Demonte, dir., *Gramática descriptiva de la lengua española*. Madrid: Espasa, vol. 3, p. 4505-4594.

Varela, S. (1990). *Fundamentos de morfología*. Madrid: Síntesis.

Varela, S. (2003). “Lexical Morphology Revisited: Form/Meaning Correspondences in Psych Adjectival Participles”. Dins Booij, G., J. DeCesaris, A. Ralli, S. Scalise, ed., *Topics in Morphology. Selected papers from the Third Mediterranean Morphology Meeting (Barcelona, September 20-22, 2001)*. Barcelona: Institut Universitari de Lingüística Aplicada – Universitat Pompeu Fabra, p. 51-71.

7. Annex

Sèries derivatives de quatre elements

sèries	nre.
<i>ada – dissa – dura – ment</i>	1
conv. fem. – <i>ada – ment – nça</i>	1
conv. masc. – <i>ada – atge – ment</i>	1
conv. masc. – <i>ada – ció – ment</i>	1
conv. masc. – conv. fem. – <i>ada – ment</i>	1

Sèries derivatives de tres elements

sèries	nre.
<i>ada – atge – ment</i>	4
<i>ada – ció – ment</i>	1
<i>ada – dissa – ment</i>	3
<i>ada – ment – lex.</i>	1
<i>atge – ció – ment</i>	1
<i>ció – ment – lex.</i>	2
<i>ció – nça – altres</i>	1
conv. fem. – <i>ada – dissa</i>	2
conv. fem. – <i>ada – ment</i>	6
conv. fem. – <i>atge – ment</i>	1
conv. masc. – <i>ada – atge</i>	1
conv. masc. – <i>ada – dura</i>	1
conv. masc. – <i>ada – ment</i>	3
conv. masc. – <i>ció – ment</i>	1
conv. masc. – <i>ció – nça</i>	1
conv. masc. – <i>ment – nça</i>	1
conv. masc. – conv. fem. – <i>ada</i>	1
conv. masc. – conv. fem. – <i>ment</i>	1
<i>dissa – ment – lex.</i>	1
<i>dura – ment – altres</i>	2
<i>dura – ment – lex.</i>	1
<i>ment – nça – lex.</i>	1
<i>ment – lex. – altres (2 formes)</i>	1

Sèries derivatives de dos elements

sèries	nre.
<i>ada – atge</i>	2
<i>ada – ció</i>	3
<i>ada – dissa</i>	2
<i>ada – dura</i>	5
<i>ada – lex.</i>	1
<i>ada – ment</i>	29

<i>ada</i> (2 formes)	1
altres (2 formes)	1
<i>atge</i> – <i>ció</i>	1
<i>atge</i> – <i>dura</i>	1
<i>atge</i> – <i>eig</i>	1
<i>atge</i> – <i>ment</i>	1
<i>ció</i> – <i>dera</i>	1
<i>ció</i> – <i>dura</i>	1
<i>ció</i> – lex.	2
<i>ció</i> – <i>ment</i>	30
<i>ció</i> – <i>nça</i>	2
conv. fem. – <i>ada</i>	4
conv. fem. – altres	1
conv. fem. – <i>nça</i>	1
conv. fem. – <i>ció</i>	15
conv. fem. – <i>dissa</i>	1
conv. fem. – <i>eria</i>	1
conv. fem. – <i>ment</i>	4
conv. masc. – <i>ada</i>	4
conv. masc. – <i>atge</i>	1
conv. masc. – altres	1
conv. masc. – <i>ció</i>	5
conv. masc. – conv. fem.	1
conv. masc. – <i>eig</i>	1
conv. masc. – <i>ment</i>	17
<i>dissa</i> – <i>nça</i>	1
<i>dura</i> – lex.	1
<i>dura</i> – <i>ment</i>	1
<i>ment</i> – <i>nça</i>	5
<i>nça</i> – <i>ncia</i>	1
<i>nça</i> – lex.	1
<i>ncia</i> – <i>ment</i>	2
<i>eria</i> – <i>ment</i>	1
lex. – altres	1
lex. (2 formes) – altres	1
<i>ment</i> – altres	4
<i>ment</i> – lex.	3
<i>ment</i> – lex.	5
<i>ment</i> (2 formes)	1